

Kako sem nosil „Alelujo“.

Spisal E. Gangl.

To je bilo tistikrat, ko sem še nosil hlače-dokolenke in širok slamnik in gladko, mehko srajco. Tudi v šolo sem že hodil. Nekega leta je bil Miklavž prav dobre volje, pa mi je prinesel lepo, črno torbico z veliko, rdečo rožo na zunanji strani in z dvema rumenima jermenoma, ki sem ju vrgel preko ramen, ko je bila ura tri četrt na devet ter je bilo treba ubrati pot proti šoli.

V šoli sem vedno sedel v prvi klopi, ker sem bil majhen in šibak. Drugi moji součenci so bili že večji, ker so pasli krave in skrivoma pekli krompir. Moje součenke so mi tudi že vzrasle preko glave, ker so hodile na potok po vode in k mesarju po govedine. Moji součenci so danes že gospodarji in moje součenke gospodinje. Imajo vsak svojo hišo z dvoriščem in blevom, par volov in mnogo kokoši in velikega petelina in morda še kaj drugega. Jaz imam samo tinto in pero in papir, da vam pišem te-le reči. E, bil sem svoje dni šibak in majhen, in zato je danes vse tako narobe!

Pa se mi je dobro godilo tiste dni. Starši so skrbeli za jed in obleko in toplo odejo, kadar so bile mrzle noči; a jaz sem pazil, da mi ni bilo treba prevečkrat v kot na kolena ali opoldne mesto k polni skledi kam v teman kotec. Kadar se je pa vendarle kaj takega pripetilo, sem se izmuznil k stari materi, ki so pekli kruh in žemlje. In stara mati so me nasitili in potolažili, in tako je bilo vse dobro!

Nič me pa ni bolj jezilo, nego kadar me je uvrstil gospod učitelj v šoli pri petju med dekleta. Vsi dečki so stali sami zase in so peli drugi glas, a jaz sem moral med dekleta in sem pel prvi glas. Součenci so me pogledavali postrani in naravnost in preko ram, kakor je že ravno nanese, in to me je jezilo. In tako me jezi še dandanes ta ali ona reč.

Kadar sem šel z mamo v cerkev k maši ali v nedeljo popoldne k večernicam, sem pogledaval izza molitvenika tjakaj k oltarju, kjer so gorele sveče in kjer je pozvanjal z lepim, glasnim zvončkom ministrant. Ministrant bi bil rad! To je bila moja najsrečnejša želja: da bi bil ministrant, in sicer tisti prvi, véliki, v najdaljšem rdečem krilu, v beli, s širokimi čipkami obšiti srajci in z rdečim, z zlatim trakom obrobljenim ovratnikom, tisti ministrant, ki je pomagal oblačiti gospoda prošta, ki je prižigal sveče, kadar ni utegnil cerkovnik, ki je pozvanjal pred oltarjem, ki je imel — kratko rečeno — med ministranti prvo in zadnjo besedo. Ah, ko bi mogel biti véliki ministrant! Potlej pa bi se jaz posmehoval svojim součencem ter jih gledal postrani in naravnost in preko ram, kakor bi že ravno nanese.

In to željo sem razodel svoji mamici.

Moja mamica je bila tako dobra! In tudi moja dobra mamica si je želela, da bi bil jaz ministrant.

In nič ne vem, kako se je zgodilo, da mi je prinesel nekega dne cerkovnik tisto knjižico, kjer so napisane vse molitvice, ki jih mora znati ministrant. »Kadar se to naučiš, pa se oglasi pri meni!« mi je dejal cerkovnik.

Moje mlado življenje je obsvetila neopisna sreča.

»Ministrant bom«, sem klical svojima sesticama. »Ministrant bom!«

nistrant bom«, sem klical hlapcu na dvorišču. »Ministrant bom«, sem zaklical očetu, ko se je vrnil opoldne iz pisarnice domov. »Ministrant bom«, sem klical pred hišo in po trgu. »Ministrant bom«, sem oznanjal otrokom v šoli. Želel sem stopiti visoko gori v zvonik, da bi klical iz velikih lin in da bi plaval moj glas preko dolin in gričev:

In kmalu je vedela vsa Metlika: »Ganglov bo tudi ministrant!«

* * *

In bil sem ministrant, velik in ponosen! Prejšnji véliki ministrant, ki nas je ravnal v žagradu, nas uhljal in suval, če mu nismo vsega storili po volji, se je šel učiti črevljarstva, in cerkovnik je postavil mene na njegovo mesto. Prevzel sem njegove posle z vso resnostjo in z vsem dostojanstvom. Moji podložniki so me morali slušati in se mi pokoravati v vsem in vsakem. Za plačilo sem jim delil obrezke oblatov, ki mi jih je daroval cerkovnik. Kadar sem bil posebno milostljiv, sem dovolil temu ali onemu, da je ministriral na desni strani in zvončkljal z lepim, čistim zvončkom. Kadar je bilo kje kaj zaslužka, sem se seveda najprej sam potrudil zanj. Bil sem majhen

kralj v majhnem svojem kraljevstvu.

Ali najlepše je bilo, ko so priplavali preko gorá prvi pomladni dihi, ki so vzdramili po vrteh cvetove in po vejah mehkozelene lističe. Takrat je prišla tudi Velika noč. Lepa je bila in vesela, neskončno lepa in vesela že zaradi tega, ker sem bil jaz veliki ministrant in ker sem bil izbran, da bom nosil pri procesiji »Alelujo« — saj veste: Jezusa, izrezanega iz lipovine in odetega v rdečo tkanino, z zlatim vencem okolo glave, z vihrajočo zastavico v levici in s privzdignjeno desnico, na katere dlani se rdi globoka zevajoča rana.

Še nikdar prej in še nikoli pozneje niso peli velikonočni zvonovi tako lepo kakor takrat, ko sem vstal in se napravljal k procesiji. Njih glas je plaval kakor mogočna, čudovito ubrana pesem preko metliških streh tja daleč, daleč, tako silno daleč. Od vseh strani so prihajali ljudje in se zbirali

v cerkvi, da počaste Gospoda, ki bo vstal od smrti. Jutro je bilo čisto in jasno kot molitev nedolžnega otroka. Po oknih so zagorele sveče, in njih drobni plamenčki so se izgubljali v zlatih, blestečih žarkih jutranjega solnca.

V cerkvi so plapolale sveče na visokih oltarjih, in glas orgel je bučal po velikem prostoru. Iz globokih duš je kipela veličastna pesem: »Gospod je vstal od smrti!« Ta pesem je trepetala skozi odprta vrata in okna venkaj v pomlajeno prirodo, tja v sinje višave, v nedogledno daljavo — in vsepovsod, po polju in njivah, po lozah in travnikih je grmelo v navdušenih glasovih: »Gospod je vstal od smrti! Aleluja!«

A meni so se tresle roke, ko sem sprejel vanje svojega Boga. Visoko sem dvignil »Alelujo«, ko se je začela pomikati iz cerkve procesija, visoko sem jo dvignil in jo nosil ponosno in ponižno

pred pozlačenim nebom, odkoder so se širili dišeči oblaki kadila in odkoder so žuboreli srebrni glasovi mehkih zvončkov. A jaz sem nosil svojega Boga ponosno in ponižno s čistimi rokami.

A meni so se tresle roke, ko sem nosil svojega Boga. Nad nama so se zgrinjali godba in petje, zvonjenje in molitev, žvrgoljenje ptičev in vonj prvih cvetov in grom topičev, a jaz in moj Bog sva bila tako sama med seboj . . .

Nosil sem svojega Boga in ga molil in prosil z vdanim srcem sreče in blaginje za dobre svoje starše, za svoji sestrici, za svoje učitelje in za vse ljudi in vse stvari na vsem širokem svetu. Roke so se mi tresle, a nisem čutil trudnosti v njih. Visoko sem držal svojega Boga, in moje srce se je pogovarjalo z njim . . . In zdelo se mi je, da se giblje Njegova prebodena desnica, da blagoslavlja vso veliko množico, ki se je gibala pred nama in za nama v slovesnem izprevodu tja po ulicah metliškega mesta. Bandera so se rahlo zibala v mehkem dihu jutranjega zraka, a moje srce je čutilo božji blagoslov . . .

Stopali smo počasi, korakoma . . . Tam, kjer se je zavila procesija in krenila zopet proti cerkvi, sem se ozrl v desno stran. Za nebom so stopale ženske. Razporedile so se bile v dolgo vrsto. Imele so sveče in molke v rokah, in pridušeno šumenje je odmevalo iz njihovih vrst. In tam, kmalu za nebom sem zagledal njo — svojo mater in tik nje obe svoji sestrici. In naši pogledi so se srečali. In moji sestrici sta se ozrli v mater in kmalu potem sta pokazali z drobnima desnicama name kakor bi hoteli reči: »Glej, mama! Ta, ki nosi »Alelujo«, je naš!«

V meni je nekaj zatrepetalo, nekaj kot neopisno veselje, kot velika, neizrazna sreča. Občutil sem, kako mi sili nekaj mokrega v oči in iz oči na lica in z lic tja k mojemu Bogu.

Moje roke so se ga oprijele tesno in krčevito, kakor da bi se ga hotele oprijeti za vedno in ga ponesti v tihi, predragi očetov dom in ga vzeti z doma na široko cesto življenja in ga imeti vedno pri sebi in s seboj.

In moja duša se je ovila okrog Njega v iskreni molitvi . . .